

Πῶς ἀκούσαμε τ' ὄνομα

Τὸ ποτάμι κατέβασε
νεκρά ἄλογα, νεκροὺς ἀνθρώπους
καὶ στρατιωτικὰ συντολίμια,
ἐνδεικτικὰ πολέμου
ἢ ἐπισήμων πράξεων ψηλά στὸ ποτάμι,
μὰ πέρασε, ὅλα
περνοῦν, αὐτὸ γίνεται
μὲ τὸ ποτάμι. Μετὰ
ἕνα στρατιώτης σ' ἕνα κούτσουρο
πέρασε. Φαινόταν μεθυμένος
καὶ τὸν ρωτήσαμε Γιατί
αὐτὸς καὶ αὐτὴ ἡ σαδοῦρα
κατέθηκε ἔτσι ὡς ἐμᾶς
ἀπὸ τὸ παρελθὸν ψηλά στὸ ποτάμι.
«Φίλοι», εἶπε ἡ μεγάλη
Μάχη τοῦ Γρανικοῦ
μόλις κερδήθηκε
ἀπ' ὅλους τοὺς Ἕλληνες ἐκτός
ἀπὸ τοὺς Λακεδαιμονίους καὶ
μένα: αὐτὸ εἶναι ἕνα δατεῖο
ἀνάμεσα σὲ μένα καὶ σ' ἕνα ἀνθρώπο
μὲ τ' ὄνομα Ἀλέξανδρος, ποὺ
ὅλοι ἐσεῖς, μὲν—μὲν
θὰ τὸν ἀκούτε γιὰ θεοῦ.

Ντενίξ Λέδεροβ (1923)

"Ελα ἐνώπιος στὴν παρουσία τῶν ζώων

"Ελα ἐνώπιος στὴν παρουσία τῶν ζώων.
Ἀνθρώπος κανεὶς δὲν εἶναι ἄδολος ὡπὸς
τὸ φίδι. Τὸ μοναχικὸ ἄσπρο
κουνέλι πάνω στὴ στέγη εἶναι ἕνα ἄστρο
ποὺ τινάζει τ' ἀφτίδα του στὴ βροχή.
Τὸ λάμα ποὺ πολὺλόκα
διπλώνει τὰ πασιὰ του πόδια νὰ καθήσει
ὄχι περιφρονεῖ ἀλλὰ γαλήνιο
ἀδιαφορεῖ γιὰ τὴν ἀνθρώπινη ἐπιδοκμασία.
Τὴ χαρὰ ὅταν ὁ ἀνέγνωνας ἀρμαντίλλο
μᾶς οἶχνει ματιὰς καὶ δὲν
συντομεύει τὸ τριπόδισμά του
πάνω ἀπ' τὸ μονοπατάκι πρὸς τὰ φεινικό-
θαμνα.

Ποῖα εἶναι αὐτὴ ἡ χαρὰ; ποὺ κανένα ἔξω
δὲ διατάζει, μὰ ξέρει τί πρέπει νὰ κάνει;
Ποὺ τὸ φίδι τίποτα δὲν ἔχει ἐλάττωμα,
ποὺ τὸ κουνέλι ἐπιθεωρεῖ τὰ παράξενα γέρο
του
σ' ἄσπρη σιωπὴ ἀστεριοῦ; Τὸ λάμα
ἀναπαύεται ἀξιοπρεπῶς, ὁ ἀρμαντίλλο
ἔχει κάποιο σκοπὸ ν' ἀκολουθήσει στὸ φει-
νικόδασος.
Αὐτὰ ποὺ ἦταν ἅγια μέιναν τὸ ἴδιο,
ἡ ἱερρότητα δὲ διαλύεται, εἶναι μὲ παρουσία
ὀρειχάλκινη, μόνο ἡ ὄψη ποὺ τὴν εἶδε
δίδοσε καὶ στράφηκε ἀπ' αὐτήν.
Μὲ καὶ καὶ χαρὰ ξαναγυρᾷ, ὄντας σ' ἱερὴ
παραύσια.

"Όταν ἡ ἄσπρη οὐχὶ καίγοντας φέγγει,
ἡ ἀβυσσὸς τοῦ αἰώνιου φωτός
ἀποκαλύπτεται. Οἱ τελευταῖοι ἀραχνεῖοι ἴσως
οὐχὶ μὲς στὰ
μαύρα ἑλκῆ εἶναι νιφάδες
ἀσπρης στάχτης στὴν ἐστία τοῦ κόσμου.

Τὸ κρῖ τῆς θάλασσας εἶναι ἀντιστάθμισμα
σ' αὐτὴ τὴ μεγάλη φωτιά. Βουτώντας
ὡς ἔξω ἀπ' τὸ παντὶ ὠκεάνειο κρῖ
μπαίνουμε σ' ἕνα ὠκεανὸ δυνατό
μυστηριοῦ. Ἀγνοοῦν ἀλάτι
σπινθίρει πάνω στὰ κορμὰ μας.

"Όταν ἡ πάχνη πάλι μᾶς τυλίξει
σὲ λεπτὸ μαλλί, μακάρι ἡ γεύση τοῦ ἀλατι
νὰ μᾶς φέρει τὰ μεγάλα γέρο μας βάθη.

Ἡ ἀναγνώριση

Ἀπὸ τὴν ὥρα τῆς καταιγίδας δυὸ νύχτες
τώρα
ὁ ἀέρας
εἶναι καθαρὸς ὡς τὸ νερὸ, τὰ δουνὰ
ἦσαν καὶ καθαρά.

"Ἐχεις δεῖ
ἔξω ἀπὸ τὸ ἄσπρο—αὐτὴ τὴν ὄψη
γέρο ἀπ' τὰ μάτια καὶ ἱστὺς κροτάφους;—ἔτσι
ποὺ
ξέρει στὸ διάολο καλὰ
πῶς ὁ θάνατος ἔρχεται—μὲ τὴ μορφή
ποῦ
ἐνὸς ξυλουργοῦ, ποὺ ἔρχεται
νὰ τὸν κερφήσει γιὰ καλὰ
μὲ τὸ μεγάλο σφυρὶ του καὶ
τὰ μυτερά κροτάφια.

Τὰ σύννεφα κάνουν
κινήματα πτήσης ἀλλὰ
μένουν κρεμώμενα. Οἱ οἰκοδόμοι
συνεχίζουν νὰ χτίζουν τὸ
διπλὸ σπίτι.

Τίποτα
δὲ θὰ συμβεῖ. Μὴ διαφάνεια
σώφας, ποὺ ἀποκαλύπτει
ὄχι κόσμημα μὰ τὸ σχῆμα τῶν κοκκίων.

Προχωρώντας θυτικά

"Ο,τι εἶναι πρόσωπο μέσα μου
σπεινιάζει, ἀμπέλι.

"Αν ἡ γυναῖκα εἶναι ἀσταθής,
ὥραία, εἶμαι πιστὴ στὴν

ἀμπέλι καὶ χένωμα, πέφτω
στὴν ἐποχὴ καὶ τώρα

εἶναι ὁ κερὸς τῆς ἀρμάνσης.
"Αν ὁ ὄλεος τῆς